

Харківської області Михайло Брон у квартирі М. Хвильового записував свідчення Юлії Григорівни Уманцевої по факту самогубства її чоловіка. Зокрема, вона сказала, що Хвильовий вийшов в іншу кімнату, почули постріл, прибігли – лежить. За словами Юлії Григорівни, її чоловік був глибоко приголомшений арештом М. Ялового, вважав, що це справа спекулянтів, які недавно прийшли в літературу і займаються цькуванням старої генерації письменників. Він увесь час переживав, що доля створеної ним колись літературної течії опинилася під загрозою. Перед смертю Микола Хвильовий написав два листи, в яких намагався пояснити свій вчинок. У першому листі, судячи з його змісту, він звертався до своїх однодумців та керівників партії, з чієї згоди і за потуранням яких було розв'язане шалене цькування найкращих українських письменників.

Отже, під тиском обставин приходить розчарування письменника в революційному романтизмі, усвідомлення того, що влада, яку породила ця революція, створила нестерпні умови для його життя та творчості. Проте для Хвильового існували воля та вибір, відповідальність і моральний вимір. Він не дав себе перетворити на слухняну жертву: Хвильовий сам поставив крапку у власній біографії своїм пострілом у скроню 13 травня 1933 року. Каталізаторами самогубства письменника також можна вважати події голодомору 1932-1933 рр., свідком яких він став, згортання політики українізації, арешти керівників партії українського походження, і, особливо, М. Ялового.

Феннич Х.В.

канд. іст.наук, доц. Кашаба О.Ю.

Українська-інженерно-педагогічна академія

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

"Не думайте, що ваша країна може зробити для вас,
думайте, що ви можете зробити для вашої країни".

Джон Кенеді

Сумні події українського сьогодення повністю змінили ставлення української молоді до країни та національних символів, національних традицій та духовних вірувань, історичного минулого та культурної спадщини країни.

Студенти - одні із найактивніших соціальних класів серед населення, що мають високий інтелектуальний потенціал, і є майбутньою культурною, політичною та діловою елітою України. Однак, сьогодні складна соціально-економічна ситуація в країні розчарувала молодь і стала серйозною перешкодою для національно-патріотичного виховання. Третина молодих людей не пов'язує своє майбутнє з Україною. Це не просто невизначеність з майбутньою професією, це безробіття молодих людей. Високий рівень

безробіття змушує їх розглянути можливість виїзду за кордон. Можливо, в цьому винні ті, кому довірено виховання молодого покоління. Тим не менше, згадаймо випадок Майдану, майже створений молоддю. Основна увага приділяється іншим цінностям: свободі, повазі до людей, боротьбі з корупцією та соціальної справедливості.

Наука доводить, що справжнє виховання є глибоко національним за своїми сутністю, змістом, характером. Згідно з національною доктриною розвитку освіти в Україні національно-патріотичне виховання є одним з головних пріоритетів, органічною складовою освіти. Воно спрямоване на виховання свідомого громадянина, патріота, на формування уміння жити в громадянському суспільстві, високої культури міжнародних взаємовідносин, духовності та фізичної досконалості, моральної, художньо-естетичної, трудової, екологічної культури.

Система національно-патріотичного виховання базується на ідеях розвитку української державності як об'єднуючий чинник розвитку суспільства і нації в цілому. Форми й методи виховання базуються на українських народних традиціях, що є найкращим досягненням педагогіки та психології в країні та в світі. І тоді виникає питання, що ж таке національно-патріотичне виховання?

Національне виховання – це історично обумовлена і створена самим народом система ідей, поглядів, переконань, ідеалів, традицій, звичаїв та інших форм соціальної практики, спрямованої на організацію життєдіяльності підростаючих поколінь, виховання їх у дусі природно-історичного розвитку матеріальної і духовної культури нації.

Національно-патріотичне виховання дітей та молоді – це комплексна системна і цілеспрямована діяльність органів державної влади, громадських організацій, сім'ї, освітніх закладів, інших соціальних інститутів щодо формування у молодого покоління високої патріотичної свідомості, почуття вірності, любові до Батьківщини, турботи про благо свого народу, готовності до виконання громадянського і конституційного обов'язку із захисту національних інтересів, цілісності, незалежності України, сприяння становленню її як правової, демократичної, соціальної держави.

Метою національно-патріотичного виховання є: формування національної свідомості й відповідальності за Україну; виховання любові до рідної землі, її історії, відновлення і збереження історичної пам'яті; культивування кращих рис української ментальності (працелюбності, індивідуальної свободи, глибокого зв'язку з природою та ін.); виховання бережливого ставлення до національного багатства країни, мови, культури, традицій.

Сучасна молодь, хочу вірити, ще не зовсім розчарована і саме освітні заклади мають бути не тільки цеглинками закладання знань, а і школою виховання громадянської позиції, школою соціалізації молоді, школою формування успішної особистості, школою виховання любові до Вітчизни, почуття єдності з країною.

Важливо, щоб кожен вищий навчальний заклад став для студента осередком становлення громадянина-патріота України, готового брати на себе відповідальність, самовіддано розбудовувати країну як суверенну, незалежну, демократичну, правову, соціальну державу, забезпечувати її національну безпеку, сприяти єдності української політичної нації та встановленню громадянського миру й злагоди в суспільстві.

Таким чином, національно-патріотичне виховання студентської молоді сьогодні є важливою складовою змісту роботи навчальних закладів, головним завданням яких є формування моральної поведінки, активної життєвої позиції, правил співжиття, єдності слова і діла в підростаючій особистості, готовності брати активну участь у житті своєї держави.

Фурлет Т. Д.

канд. філос. н. Кобелева Д. Л.

*Харківський національний технічний
університет сільськогосподарства ім. П. Василенка*

АНГЛІЙСЬКА МОВА ЯК ЗАСІБ ІНТЕГРАЦІЇ В СВІТОВИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР

Англійська мова – це офіційна мова міжнародного бізнесу та торгівлі, Інтернету і техніки, науки і мистецтв. 80% ділового мовного простору займає саме вона. Кожен з нас все частіше стикається з нею у спілкуванні з партнерами по роботі і на відпочинку. Англійська мова використовується при заповненні анкет, складання резюме, у діловому та приватному листуванні. Володіння іноземною мовою – вже не дивовижна навичка, а необхідність.

У цьому сучасному глобальному світі, який пов'язується економічними стосунками, науковими стосунками в різних сферах, які говорять між собою англійською мовою в різних країнах, зростає важливість знання іноземної мови всіма фахівцями. Сьогодні англійська мова є універсальним інструментом, досконале володіння якою відкриває перед людиною практично необмежені горизонти. Без перебільшення, весь світ спілкується англійською: це офіційна мова міжнародного права, логістики, туризму, виробництва, програмування тощо. Мінімальні знання мови дозволяють упевнено почуватися у будь-якій частині світу, де мова та письмо абсолютно різняться від вашої рідної. Справжню свободу людині дає досконале володіння англійською.

Мова – надзвичайно складне явище, практично неосяжне у своїй багатогранності. Той, хто обрав вивчення мов, знає, що мовою оволодіти неможливо, її можна усе життя вчити, аналізувати, досліджувати, дивуючись новим знахідкам. Той, хто хоче навчитися користуватися іноземною мовою, повинен чітко визначати – для чого йому потрібна іноземна мова, якого рівня компетентності він хоче досягти, бо вивчення англійської мови – це важкий і тривалий процес, що вимагає терпіння, значної концентрації та твердої